

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

Pohni, abys den sváteční světil

Dovolte, abych se v prvním čísle Věstníku roku 2013 spolu s vámi zamyslel s jistou nadsázkou nad III. přikázáním Desatera. V Bibli se říká: „Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinití Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj býk a tvůj osel, žádné tvé dobytce ani tvůj host, který žije v tvých branách, aby odpočinul tvůj otrok a tvá otrokyně tak jako ty. (Deut 5, 13-14).

Vybral jsem si toto přikázání z několika důvodů. Předně rok 2013 spojuje významná klíčová témata, která nás budou společně provázet v tomto roce. Jde o 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje, dále rok 2013 je 50. výročí od zahájení II. vatikánského koncilu a z toho důvodu byl tento rok vyhlášen papežem Benediktem XVI.

Rokem víry, na který se postupně, zvláště při pátečních setkáních a Cestě sedmi kostelů, díváme z pohledu Desatera.

Když si znovu přečteme záměrně úsměvný nadpis, který jsem si o Vánocích přečetl v jedné knížce, lze se domnívat, že slavení a klidné, zdánlivě nečinné prožívání slavností si protirečí. Přitom klid a pokoj je nemalým úkolem a zároveň nádhernou šancí, které přinášejí dny sváteční. Můžeme být spolu. Spolu s Bohem, spolu s lidmi. Něco spolu prožívat, daleko lépe a více se poznávat. O tuto možnost bychom se neměli připravovat, zvláště když ve všední dny se téměř nevidíme. Také bychom společně měli mluvit o uplynulém období a dovědět se o všem možném, co druzí členové rodiny prožili a co nám nestačili sdělit. Bytí spolu, které znamená být tu pro druhé, činí z dnů klidu dny sváteční. O nedělích se to má plně projevit a mají se ukázat květy a plody vyrůstající z všednodennosti. Tyto květy a plody činí z neděle sváteční den a slavnost. Prosím, nepodceňujme skutečnost, že slavnost a slavení spočívá v tom, že spolu jsme, jdeme na procházku, na výstavu, vyprávíme dětem, hrajeme s nimi hry, posedíme v klidu u společného jídla.

Takové chvíle totiž napomáhají k tomu, aby se náš život stával něčím spojitým. Stával se životním příběhem. Napomáhají tomu, abychom mohli duchovně růst.

Využijme Cyrilometodějský rok víry k pochopení, co neděli dělá nedělí, co slavnost dělá slavností. Naučme se s cenným nedělním časem a svátečním klidem dobře zacházet. Pohněme sebou, abychom den sváteční slavili.

P. Kamil

ČLOVĚK MÁLEM ZTRACEN

A v té chvíli
já se zděsil
co se to stalo s člověkem
co se to stalo s jeho tváří
ve které, jak jsem viděl,
se neodráželo sebeméně
z dvanácté hodiny historie,
jež měla nastat Přesně tak,
jak si to přáli hlasatelé
Šťastného Živočicha
bylo prázdno před očima
a bylo prázdno za očima

Jan Zahradníček
Znamení moci (1951)

ROZHOVOR S MGR. PAVLEM ŠIMKEM O PRÁCI ČESKÉ KATOLICKÉ CHARITY

V začátku roku, kdy v celé České republice probíhá Tříkrálová sbírka, jsme o rozhovor požádali Mgr. Pavla Šimka, pracovníka České katolické charity a čestínského farníka.

Mohl byste se nám, prosím, krátce představit?

Jmenuji se Pavel Šimek. Narodil jsem se v Praze, kde dosud také žiji. Vystudoval jsem teologii a později psychoanalytickou psychoterapii. Od roku 1995 pracuji v Arcidiecézní charitě Praha jako zástupce ředitele. Jsem ženatý, s manželkou Mirkou máme 2 dcery – Helenu a Karolínu. K mým zálibám patří historie, četba a třeba také cestování.

Kdy vznikla Česká katolická charita a kdo stál u jejího založení?

S historií ČKCH to je trochu složitější. Mezi světovými válkami bylo v českých zemích mnoho dobročinných spolků, nadací a organizací. V roce 1919 vznikla také *katolická charita*, která mnohé z těchto sociálních aktivit „vzala pod sebe“. Během 2. světové války byly charitní aktivity zastaveny a činnost Charity jako organizace poté pokračovala po roce 1945.

Jaká byla situace v době totality?

Prakticky ihned po komunistickém převratu byla také zastavena sociální práce katolické Charity. Komunistický režim potřeboval mít církve pod kontrolou. Víme, co všechno to znamenalo. Katolická Charita proto od padesátých let nemohla pracovat na sociálním poli. Stát se přece o potřeby svých občanů dokázal postarat a nikdo chudý nebyl. Takže nebylo ani potřeba charitní sociální práce. Dnes by se nám zdálo úsměvné, kdyby někdo s takovým tvrzení veřejně vystoupil. Ale bylo to tak. Pamatujeme si, jak byli například postižení lidé izolováni od společnosti v uzavřených a obtížně přístupných ústavech, aby je nikdo neviděl.

Komunistický režim však pro Charitu vymyslel jinou roli. Charitě bylo určeno, aby zastřešovala veškeré „obory“, které církve pro svoji existenci potřebovala. Byla to například výroba liturgických oděvů a rouch pro kostely, výroba všech devocionálních předmětů pro kostely (ružence, sochy apod.), výroba mešního vína a hostií a tisk náboženské literatury. Vše bylo velmi špatné kvality (snad až na ruční výšivky na ornátech a výrobu hostií, které s láskou dělaly řádové sestry internované v Bílé Vodě na severní Moravě.) Tak bylo vše pohromadě a především pod kontrolu. Kvality i kvantitativy. A jako poslední přišla ze strany státu aktivita v Charitě vytvořit prostředí, které církve poškodí zevnitř. Totiž vytvoření kněžské or-

ganizace, která bude mít za úkol veřejně prohlašovat, že náboženská svoboda v ČSSR je dodržována. Vznikla „mírová“ organizace pod názvem *Pacem in Terris*. Mnoho kněží, kteří se stali členy této organizace, tam bylo donuceno vstoupit pod psychickým nátlakem (např. výhrůžkou zbavení tzv. státního souhlasu, tj. zakázáním být v aktivní kněžské službě.) Byla to těžká doba, církve byla pod velkým tlakem zvenku i zevnitř. Trochu mi to připomíná období pronásledování křesťanů v Římské říši. Nikdo nevěděl, kdy to skončí a Charita tak stále více přicházela o svoji pravou tvář.

Ještě bych dodal, že po roce 1989 se v Charitě změnili jak lidé, kteří ji tvořili, tak její kompletní práce. Prakticky vše, co do té doby Charita dělala, tak skončilo a Charita se zaměřila pouze na sociální práci ve prospěch potřebných. Po roce 1990 vznikly v každé diecézi podle evropského modelu (arci)diecézní charity.

Spolupracujete s některou charitativní organizací v zahraničí?

Ano. V rámci organizace Caritas Europa a Caritas Internationalis s některými Charitami v Evropě i ve světě. Především však tím, že naše Arcidiecézní charita Praha pomáhá na mnoha místech ve světě. V projektu Adopce na dálku, ale také například v poskytování humanitární pomoci. Zajímavá je například spolupráce s některými diecézními Charitami v Bělorusku. Tamní situace není z politického a ekonomického pohledu vůbec jednoduchá.

Skoro již 10 let tam pravidelně jezdíme a pomáháme dětem, mládeži a chudým rodinám. Je to také podpora místní katolické církvi, která to opravdu nemá snadné a jakýkoliv kontakt s někým „z venku“ je pro ně povzbuzením.

Je Charita organizována celostátně?

Ano, jak jsem již zmínil, tak Charita působí v celé ČR. Jejím generálním zřizovatelem je Česká biskupská konference. Z principu má Charita 3 úrovně své organizovanosti.

Na celorepublikové rovině to je *Charita ČR*. Organizace s právní subjektivitou, ale bez vlastního „území“, kde pracuje. Jejím úkolem je servis diecézním charitám, ve smyslu jednání s nejvyššími úřady v ČR a na evropské i světové rovině (*Caritas Europa, Internationalis.*)

Dále to jsou jednotlivé *Diecézní charity*, opět každá se svojí právní subjektivitou. Působí vždy pouze na území své diecéze.

A nakonec to jsou *Farní charity*. Ty pracují ve farnostech tam, kde je možnost je založit. Jsou metodicky vedeny svou diecézní charitou a podle rozsahu svých aktivit buď mají, nebo nemají vlastní právní subjektivitu.

Jaké úkoly zařazuje Charita do své činnosti?

Charita pracuje především v oblasti sociální práce. My máme například azylové domy (pro bezdomovce, pro matky s dětmi v tísní), stacionáře pro seniory, domovy pro seniory, domácí péči (ošetřovatelky a pečovatel-

ky), domov pro tělesně postižené (vozičkáře), poradny, rozvojové středisko pro pomoc v zahraničí (tam máme projekt adopce na dálku, ale také například školy, nemocnici a mnoho drobných sociálních projektů – především v Indii). Dále pořádáme dobročinné koncerty, sbírky, snažíme se vystupovat v médiích apod.

Je Charita finančně podporována státem nebo si na svoji činnost musí sama vydělat?

Charita je financována vícezdrojově. Nejvíce finančních prostředků získáváme prostřednictvím státních dotací na své sociální projekty. Dále to jsou granty (obcí, krajů), potom peníze z evropských grantů, dále z darů, sbírek a z vlastních zdrojů.

Financování všech projektů je velmi náročné. Na jednu stranu musíme dodržovat všechny vyhlášky, normy a standardy o způsobu poskytování sociální práce (např. o počtech zaměstnanců apod.), ale ze zákona nemáme žádný nárok na přidělení dotací. Každý rok si o ně musíme od nuly požádat a do poslední chvíle není jisté, jak to dopadne. Je to velmi náročné. Žádosti jsou stále složitější, vyúčtování některých je pak opravdu celá věda. Především těch zahraničních grantů.

Některé charity musely z finančních důvodů rušit část svých projektů. Nám se to zatím bohudíky dosud nestalo. Považuji však za zážrak, že vše to, co děláme, se nám daří držet při životě a lze přitom říci, že svoji činnost stále rozšiřujeme.

Jak dlouho organizujete

Tříkrálovou sbírku?

V letošním roce pořádáme její 13. ročník.

Chodíte sám koledovat?

Já sám koledovat nechodím. Jsem po celou dobu jejího průběhu potřeba v pražské kanceláři, kde vydáváme a přijímáme pražské kasičky (je jich více než 700). Jsme v kontaktu se všemi, kde mají během sbírky nějaké komplikace, ale také například komunikujeme s mnoha médii, která mají o sbírku zájem. Na počátku sbírky organizujeme v pražské katedrále požehnání koledníků a vždy počátkem ledna také Tříkrálový koncert ve Stavovském divadle. Mnoho našich zaměstnanců a rodinných příslušníků však koledovat chodí.

Bydlíte a pracujete v Praze, ale často jezdíte do naší farnosti, konkrétně do Čestína, cítíte se naším farníkem?

Před 9 lety jsme koupili v nedalekých Losínách chalupu. Abych řekl pravdu, nevěděli jsme, do čeho jdeme. Dáváme ji pomalu dohromady, ale dělá nám to velkou radost.

V Čestíně jsme nejprve nikoho neznali a vlastně si zde ani nedělali žádné plány. Uběhlo několik let a prakticky se nic nezměnilo. Potom jsme ale začínali lidi z čestínské farnosti víc poznávat a začali navazovat osobní vztahy. Mám z toho opravdu upřímnou radost a jistě mohu říci, že se ve zdejší farnosti cítíme doma.

Co byste nám popřál do nového roku?

Každému jednotlivě mnoho zdraví, radosti a Božího požehnání. Také široké srdce, které umí dávat i přijímat. Obojí je stejně důležité. A ještě bych chtěl každému popřát, aby uměl ve svém životě i v maličkostech objevovat skryté Boží poselství. Je na každém, zda ze svého života uděláme něco krásného pro Boha i pro lidi kolem nás.

Děkujeme za rozhovor a těšíme se na vaši přednášku o službě České katolické charity, která se uskuteční v neděli 3. 2. 2013 v 16:00 v Komunitním centru sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích.

MH

JAK PROBĚHLA LETOŠNÍ TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Letošní Tříkrálovou sbírku jsme zahájili v neděli 6. ledna na svátek Tří králů. Jako obvykle každý rok, po mši svaté P. Kamil požehnal koledníkům a také křídu, kterou jsme později psali na dveře domů známé K + M + B + 2013, což jsou začáteční písmena latinského požehnání:

Cristus mansionem benedicat, tj. Kristus ať požehná váš dům pro letošní rok 2013.

U jesliček v kostele jsme ještě zazpívali nejznámější koledu Narodil se Kristus Pán a za zpěvu písně My tři králové jdeme k vám a několika dalších koled jsme odcházeli do Komunitního centra sv. Jiljí. Tam po zahrátí horkým čajem jsme lehce posnídali a utvořili pět skupinek koledníků. Tentokrát se přihlásilo dost dětí. Dokonce některé přijely až z Prahy nebo z Dolních Chvatlin.

Potom jsme za deštivého počasí vyrazili do ulic. Dětem nějaká ta kapka deště vůbec nevadila. Promáčela však naše papírové koruny, které jsme později museli opravit nebo znovu vyrobit nové. Malí koledníci vesele zpívali a byli za to i chváleni. Však dostávali nejen do pokladniček korunky, ale také do košíčků sladkosti, na které se už předem těšili. Nejraději však psali požehnání křídou na dveře. Lidé byli štědrí a mile nás vítali. Někde nám však neotevřeli, ale to už tak bývá. Naopak jednou nás pozvali dál, nabídli nám na zahrátí čaj a nechali nás ohřát. V dalším domě se s námi chtěli dokonce vyfotografovat, což se také stalo.

Jedna skupinka obešla město ještě ve středu odpoledne. Poslední koledování proběhlo v neděli 13. ledna, kdy také končila doba vánoční.

Všem milým dárcům děkujeme a do nového roku přejeme hodně zdraví a Božího požehnání.

VÝTĚŽEK TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY

Na začátku letošního roku proběhla na třech místech naší farnosti - v Uhlířských Janovicích, Čestíně a Košicích - Tříkrálová sbírka. Výtěžek sbírky, který činí 43.241,- Kč, bude věnován na následující projekty České katolické Charity:

- Podpora pobytových služeb seniorů (*Domov seniorů Mukařov, Azylové bydlení pro seniory - azylový dům Praha 8 - Karlín*).

- Péče o lidi s Alzheimerovou nemocí.

Farnost bude žádat o příspěvek na vlastní projekt - *zařízení knihovny a místnosti pro setkávání na faře v Sudějově*.

Jménem farnosti chci poděkovat všem, kteří se Tříkrálové sbírky účastnili. Dětem za jejich neúnavné koledování. Vedoucím skupinek za zapojení, hezký přístup a dobrý průběh. Dárcům za příspěvek a milé přijetí, kterého, jak jsem slyšel, se našim koledníkům dostalo.

Ať nás tříkrálové požehnání, které jsme dostali, provází po celý následující rok 2013.

NAPSALA A NAKRESLILA LILINKA

CESTA SEDMI KOSTELŮ SMĚŘUJE DO ZÁSMUK

„Františkánský klášter v Zásrukách se stal od 15. 10. 1941 do 4. 5. 1945 internačním zařízením pro pronásledované katolické kněze. Při jednom nočním přepadu a nástupu vězňů na chodbě kláštera Oberhauser prohlásil: „Vy, kněží, jste vředem na těle společnosti lidské. My vás všechny spořádáme od papeže až po kostelníka. S řeholníky se bude jednat jako s Židy!“ (Z knihy Historie Zásruk od Libuše Hoznauerové).

Cesta do Zásruk je pro mě osobně vždycky těžká. Ta historie totiž není tak dávná na to, abych si osud zásrukého kláštera a s ním spojeného klášterního kostela mohla pro sebe vyřešit slovy „tak to tenkrát bylo, byla taková těžká doba“. To, že se posvěcená půda jednoho dne stala vězením a prostorem, na kterém byly vězněny desítky kněží, odkud byli pak odvázeni do Terezína a do Dachau, je pro mne velmi složité na jakékoliv pochopení.

Bojím se, že až opět přijdu do Zásruk a vejdu do těch prostor, okamžitě se mi bude chtít odejít, protože ani dvacet čtyři let po revoluci, ani šedesát osm let po válce to místo nebylo omlazeno a oživeno.

Cesta bude tentokrát těžší než jindy, složitější a náročnější. Už rok se za bývalý františkánský klášter

modlí bratři františkáni, už měsíc předem se za Cestu sedmi kostelů do Zásruk modlíme každý den různě, na pomoc jsme přizvali také lidi z aktivity Zachraňme dominanty, jsou pozváni osobnosti místního veřejného i duchovního života a vyzýváme i vás, kteří čtete tyto řádky, modlete se, prosím, za dnes již zemřelé internované kněze, kteří v době válečné byli vězněni v zásrukém klášteře, následně byli převezeni do koncentračních táborů, kde většinou našli smrt, modlete se za místo, kde je stále možno vnímat nevyhlášenou minulost války a následně komunistické totality.

Budeme považovat za zázrak, kdyby se zásruký klášter s kostelem začaly pomalu probouzet. Je to už velmi dlouho, co klášter a klášterní kostel zažíval klid a mír, přijetí, duchovno a obyčejný radostný život. Slovy P. Piřhy: „zapomenout by bylo nebezpečné“.

Jája Trojanová

Iniciativou Zachraňme dominanty, jejíž expozici v zásrukém klášteře o sakrálních stavbách v naší zemi budeme moci shlédnout, jsme vyzváni, abychom přinesli fotografie sakrálních staveb v našem okolí (křížků, božích muk, kaplí, kostelů). Fotografie pak budou umístěny na samostatný panel.

Vždyť naše kostely, kapličky, křížky, sochy a další výtvoři vtiskly podivuhodný a nezapomenutelný ráz české krajiny, v které žijeme. Buďme pozorní a všimněme si jich.

HISTORIE CYRILOMETODĚJSKÝCH POUTÍ 1982 – 2012 A POZVÁNKA NA LETOŠNÍ XXXI. ROČNÍK

První pout' vycházela z Levého Hradce na Velehrad v pátek 19. února 1982 po slavné mši svaté, kterou zde sloužil otec kardinál Tomášek přesně ve výroční den, kdy jsme si připomínali tisícileté výročí zvolení sv. Vojtěcha pražským biskupem. Myšlenka poutí na Velehrad byla inspirována přáním kardinála Tomáška, které vyslovil na vlnách vatikánského rozhlasu při jedné z jeho návštěv Říma: aby čeští křesťané putovali na místa spojená s životem sv. Cyrila a Metoděje a s dobou počátků českého křesťanství, totiž na Velehrad, Levý Hradec a do Říma. A protože v dobách „reálného socialismu“ nebylo možno o Římu ani uvažovat, rozhodla se skupina sekulárních františkánů-terciářů spojit etapovou poutí obě místa, spjatá s počátky české církve, tj. Levý Hradec a Velehrad. Zatímco Velehrad není třeba představovat, je vhodné podat několik informací o Levém Hradci: zde vznikla česká církev kolem prvního křesťanského kostelíka v Čechách - rotundy sv. Klimenta, jehož ostatky přinesli právě sv. Cyril a Metoděj. Asi v roce 874 byl sem z Velké Moravy poslán kněz a misionář Kaich, který možná právě na Levém Hradci pokřtil kněžnu Ludmilu.

Cyrlometodějská pout' vycházela vždy a dosud vychází

z Levého Hradce. Zahájení je podle doporučení otce kardinála Tomáška většinou mezi 14.–19. únorem (mezi úmrtním dnem sv. Cyrila a mezi výročním zvolením sv. Vojtěcha pražským biskupem na Levém Hradci).

POZVÁNKA

Srdečně zveme všechny jak na úvodní etapy, kde se nás schází okolo 60, tak i na další. Není třeba se zúčastnit všech etap. Je možné se přidat třeba jen na jednu nebo dvě, nebo jen na jejich části. Každý si vezme na pout' své úmysly a trápení, které může při „modlitbě pohybem“ svěřit Pánu. Kdo chce, putuje jako výraz svého pokání nebo ochoty k obrácení. Je to radostné pokání, které konáme z lásky k Bohu, je to určitý způsob meditace, kdy namáháme tělo, aby Bůh mohl oslovit otevřenou duši, která se odváží vykročit ze stereotypu všedních dnů na pěší pout'. Takto – pěšky – chodili po světě i první františkáni, takto chodili první misionáři, takto chodili první křesťané i naši předkové. Jako oni chodíme kolem kapliček, Božích muk a křížků, od města k městu, od vesnice k vesnici, od kostela ke kostelu. Nikdo se nemusí bát dvaceti či třiceti kilometrů – máme na to vždy skoro celý den. Chodí s námi i osmdesátiletá poutnice.

Letošní již XXXII. jubilejní pout' v roce 2013 je spojena s oslavou cyrilometodějského výročí na poděkování za dar víry. Bude zahájena v sobotu 19. února mší svatou v 9.30 hod. v kostele sv. Klimenta na Levém Hradci – kde se započalo

křesťanství (v Čechách). Hlavní celebrant bude otec biskup Karel Herbst. Etapa povede do kostela sv. Cyrila a Metoděje v Praze Karlíně, kde v 16:30 bude zakončení.

Pout' na Velehrad je rozdělena celkem do XIV etap. Od XI. etapy poutě na Velehrad se jde společně s moravskou větví, která vychází z Nového Jičína 24. února. Na Velehrad doputujeme v sobotu 24. srpna.

František Reichel

Rád bych Vás, uhlířskojanovické farníky, vyzval, abychom se k Cyrilometodějské pouti připojili, zvláště ve III. a IV. etapě.

III. etapa, sobota 16. 3.

Mukařov – Konojedy - Uhlířské Janovice. Délka trasy 32 km. Z Mukařova se vychází v 8:00 a do Uhl. Janovic se dojde kolem 18 h. Ve 20:00 bude pro poutníky slavena v kostele sv. Jiljí mše sv.

IV. etapa, neděle 17. 3.

Uhlířské Janovice – Třebětín. Délka trasy 24 km. Vychází se po ranní mši svaté. Kdo by rád šel a nemůže, prosím, připojte se modlitbou Bolestného růžence a ve 12 h modlitbou Anděl Páně.

Dále pak modlitbou poutníků:

„Bože, tys poslal našim předkům svatého Cyrila a Metoděje, aby jim hlásali evangelium slovanským jazykem. Dej, ať i my přijímáme s radostí tvé poselství, řídíme se jím ve svém životě a na jejich přímluvu ať jsme všichni spojeni v jednotě víry a lásky. Amen“

P. Kamil

14. SVATÝCH POMOCNÍKŮ

*Svatá Markéta,
mučednice z Antiochie 20.7.*

Markéta se narodila ve druhé polovině 3. století v syrské Antiochii, popravena byla r. 305. Patří k postavám, jejichž osudy není možné podle

přísných historických kritérií zcela doložit. Je však už téměř dva tisíce let uctívána a žádána o přímluvu od všech generací křesťanů. Zásadní prvky jejího života - láska k zasvěcenému panenství a utrpení pro víru - jsou navíc pro křesťany antické doby zcela charakteristické. Není tedy, nebereme-li ohled na podrobnosti příběhu, postavou historicky nepravděpodobnou.

Svatá Markéta bývá zobrazována jako dívka s křížem v ruce nebo s drakem u nohou. Legenda totiž vypráví, že v době těžké krize po jejím prvním mučení se jí ukázal ve vězení d'ábel v podobě nestvůry a chtěl ji nahnat strach. Markéta ho však znamením kříže.

Benedikt Jelínek

C+M+2013

Vážení čtenáři, v předchozích číslech farního Věstníku jsme se postupně seznámili s životem těch, kterým říkáme 14 sv. pomocníků. Některé z nich jsme znali blíž a o někom jsme možná slyšeli poprvé.

Život svatých je pro náš život z víry nepostradatelný, proto i nadále bude vycházet sloupek o svatých. Vzhledem k tomu, že si v tomto roce připomínáme 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje, bude naše pozornost upřena právě na naše věrozvěsty, kteří nám hlásali víru svatou.

ČESTÍNSKÉ ADVENTNÍ DÍLNY

Stalo se již tradicí, že na začátku adventního času pořádáme čestínské adventní dílny spojené s jarmarkem. Tak se i letos podařilo pořádně sokolovnu vytopit na příjemnou teplotu a připravit vše na to, aby se mohlo dva dny tvořit a užívat si společně předvánočního času. Bylo milé, že se tu potkali lidé, kteří se třeba už dlouho neviděli.

Celé toto čestínské “tvoření” je takovým prolínáním starých tradičních technik s novými výtvarnými výstřelky poslední doby. Každý si tedy může najít to své, co je mu milé a co ho nějak oslovuje.

Tradiční techniky a řemesla vyžadují dlouhou přípravu před samotným vyráběním. Materiál se musí nasbírat, usušit, roztrždit. Prostě je s tím spojená spousta práce, která není moc vidět, ale je potřeba.

Je skvělé, že jsou mezi námi lidé, kteří to, co umí, chtějí a dokáží

předat a ochotně se o svou dovednost podělit. A najde se také hodně těch, kteří o to stojí, dokáží to ocenit a vážit si toho.

Materiál na novější techniky nemusíme dlouho chystat, stačí ho většinou koupit, nemusíte kvůli němu běhat po loukách a lesích. Barvy jsou lákavé na pohled, výsledek je téměř okamžitý a tedy i radost z něj. Prostě každé má něco do sebe, staré i nové.

Myslím, že je moc důležité, že se při takovýchto příležitostech potkají na jednom místě nejen děti, ale i dospělí lidé různých generací, sousedi, ale i nadšenci z větší dálky. Tvořivců se letos sešlo opravdu hodně. Umotali spoustu adventních věnců, navlékli dlouhé slaměné řetězy a kroucené ozdoby. Z kukuřičného šustí vykouzlili andělíčky. Vonělo mnoho svíček ze včelího vosku, nad hlavami se vznášeli andělci z ovčí vlny a hvězdy a další vánoční origami ozdoby z papíru. Ženy a dívky se ozdobily krásnými šperky. Tkalcí tkali, košíkářky pletly košíčky a zvoněčky. Jemné ruce vytvořily vánoční přáníčka.

Někdo šel jen tak kolem, podíval se, popovídal, potěšil se, zavzpomínal a šel zas dál. A tak to mám být. Užívat si života, být s druhými lidmi a občas se zastavit a rozhlédnout se kolem sebe.

I když je ještě zima, tak doufám, že brzy přijde jaro a s ním i velikonoční dílny. Tak se tedy na vás všechny tvoření chtivé těším 23. března.

Markéta Havrdová

POSTNÍ ALMUŽNÁ POMÁHÁ VLÁDNOUT DUCHU NAD TĚLEM

Křesťanství počítá s tím, že člověk je tělo a duše. Duchovní úsilí proto zapojuje i tělo. Snaha vyjít ze sebe a žít pro Boha a pro druhé nemůže zůstat jen v citu či myšlence, proto konkrétní odepření si nějakého mlsání, jídla či zážitků tělo musí pocítit. Odřeknutí si a šetření pak má smysl, když prospěje druhému, který pomoc potřebuje. Postní almužna pomáhá tomu, kdo se do ní zapojí, pomáhá vládnout jeho duchu nad tělem. Pro ty, kterým pomáhá, je projevem lásky. (+ Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský).

Rok se s rokem sešel a po vánočních svátcích plných pohody a radosti z toho, že Slovo se vtělilo a přišlo mezi nás, budeme pomalu obracet svou mysl k přípravě na Velikonoční tajemství Zmrtvýchvstání.

V neděli 27. ledna začíná podle tradičního liturgického kalendáře doba předpostní (také devítníková – devátá neděle před Velikonocemi či latinsky Septuagesima – den sedmdesátý před Velikonocemi). Toto období je úvodem do vlastní doby postní a připravuje nás na co nejlepší zužitkování času duchovní obnovy v půstu. Číslo 70 nám připomíná sedmdesátileté zajetí Židů v Babylonu. Církev v tuto dobu vždy připomínala naše otroctví pod mocí zla a snažila se probudit v nás touhu po našem pravém domově v nebi. Tato praxe sahá již 1000 let zpět,

kdy vznikala jako reakce na mravní rozpustilost pořádané na počest pohanskému bůžku obžerství a smyslné radosti.

Sv. Augustin napomínal věřící těmito slovy: „*Pohané dávají si v tyto dny dárky milostné, vy pak máte dávat almužny v tyto dny zloby; onino jásají prozpěvující písně veselé a hejřivé, vy se máte těšiti ze slova Božího; oni běhají po divadlech, vy máte spěchati do chrámů; oni se opíjejí, vy pak buďte strídmi a postěte se.*“

Na Popeleční středu 13. února pak vstoupíme do čtyřicetidenní vlastní doby postní, která vrcholí Velikonoční vigilií. Půst by se dal shrnout do tří slov: půst, modlitba a almužna.

Půst je jedním z dobrých skutků, který nespočívá pouze v odejmutí dobrého jídla a pití, ale i v přemáhání zlých náklonností, v utíkání se před hříchem a ve snaze o ctnost. Spočívá ve snaze omezit tělesné požitky, které by mohly být příčinou naší vzpoury proti Bohu. Modlitbou se rozumí každá příležitost, při níž se naše duše obrací k Bohu. Je to návštěva chrámu a mše svaté, vyslechnutí kázání, modlitba křížové cesty a rozjímání o utrpení Kristově.

Třetím skutkem postního období je almužna. To, co jsme postem a jiným odříkáním ušetřili na sobě, můžeme rozdat těm, kterým bylo neustálé odříkání dáno již od narození – chudým a nemocným. Almužnou se cvičíme v lásce

k bližnímu, v němž spatřujeme samotného Krista. Slovem almužna můžeme označit všechno milosrdenství, jež prokazujeme druhým.

Tento rok jako i minulé léta se v naší farnosti připojujeme k Postní almužně, specifické sbírce, jejíž výsledek nezávisí jen na naší štědrosti, ale také na naší snaze opustit vlastní chyby a hříchy a vykročit k novému životu v Kristu. Její výsledek tak prospěje nejen nám, ale i našim bližním, a to nejen peněžně, ale především duchovním obnovením našeho společenství. Sběrka začíná na Popeleční středu 13. 02. 2012 a bude ukončena na Květnou neděli 24. 03. 2012. Společně naspořená Postní almužna bude předána pro pomoc potřebným. Konkrétní projekt bude opět včas oznámen během doby postní.

S přáním svatého a plodného postního období se svěřme přimlouvám blahoslavené Panny Marie.

Radek Mašín

CHRÁMOVÁ HUDEBA V BÝVALÉ FARNOSTI ZÁSMUKY

Na Zásmucku jsem začal působit ve své profesi veterinárního lékaře od roku 1965. V té době jsem navštěvoval filiální kostel v Dolních Chvatlinách, kde byl varhaníkem Jaroslav Hejduk, absolvent konzervatoře v oboru Sborový zpěv- dirigování. Občanským povoláním byl skladník v JZD. Ten vedl mužský komorní sbor „Veselá pětka“, jehož

jsem se stal členem a působil v něm po přejmenování na „Veselou čtyřku“ dalších třicet pět let. Jaroslav Hejduk v té době ještě vedl ženský sbor v Chvatlinách, který příležitostně účinkoval v kostele spolu se „Čtyřkou“, hlavně o církevních svátcích nebo pohřbech. Varhany v tomto kostele jsou dílem firmy Bratří Paštíků z Peček u Č. Brodu. Jednomanuálový nástroj má mechanickou trakci klaviatury a pneumatickou trakci pedálu. Měchy se plnily vzduchem šlapáním. Celkem zachovalý nástroj je v současnosti mimo provoz, ale po nenáročných úpravách by se dal zprovoznit.

V té době byl varhaníkem ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Zásmukách Jaroslav Hejduk senior, otec chvatlinského varhaníka. Pseudorománský kostel, přistavěný k věži původního zbořeného románsko-gotického, později zbarokizovaného kostela, který byl vysvěcen 15. 10. 1903, byl v té době vybaven varhanami rovněž z dílny Bratří Paštíků z Peček. Odborníky je tento nástroj ceněn pro zajímavý zvuk rejstříků. Jelikož je vybaven pneumatickou trakturou, je nesnadno opravitelný

a v současné době je v žalostném stavu. Varhany jsou dvoumanuálové, druhý manuál a pedál nejsou v provozu. Na hlavním manuálu některé důležité klávesy nehrají, takže pokud se zde provozuje chrámová hudba nebo zpěv, musí se hrát na můj vlastní elektrofonický nástroj.

Po dlouhém období varhanické činnosti Jar. Hejduka staršího po přechodnou dobu hrála při bohoslužbách na varhany slečna Doušová (stará paní), která údajně jako mladá hrála na varhany v období II. světové války. Ke konci jejího varhaničení jsme již s „Veselou čtyřkou“ a někdy ještě s hosty zajišťovali hudebně a pěvecky slavnostní bohoslužby o Velikonocích a Vánocích. Od osmdesátých let minulého století převzal její místo za varhanami Jaroslav Hejduk z Chvatlin. V té době jsem já již mnoho let zastával místo varhaníka v Suchdole. Když počátkem nového tisíciletí Jaroslav Hejduk pro stáří přestal na varhany v Zásmukách hrát, převzal jsem jeho místo já.

Ještě v rámci „Veselé čtyřky“ jsme v devadesátých letech minulého století zavedli tradici koncertů v klášterním kostele sv. Františka Serafínského v Zásmukách, které se pořádají s malými přestávkami každoročně dodnes. Většinou jsme si zvali jako hosty dobré hudebníky, povětšinou konzervatoristy. Tuto tradici se snažíme dodržovat dodnes.

V klášterním kostele jsou vynikající, nedávno opravené varhany z dílny pražského varhanáře Štěpána

Petra. Je to dvoumanuálový nástroj s pneumatickou trakturou, krásného romantického zvuku, umístěný v původní barokní skříni.

Od počátku mé působnosti jsem na kůru navázal na činnost mého předchůdce a kamaráda Jaroslava Hejduka a snažil jsem se, aby v době církevních svátků zněla z kůru dobrá hudba. Byli to především zpěváci skupiny „Kvítko ze Zásmuk“ a později zpěváci a hudebníci ze skupiny „Sono apparsi“, kteří provozují hudbu v zásmuckých chrámech i v kostele v Dolních Chvatlinách při různých svátečních příležitostech. Mimo tyto skupiny, které jsem vedl nebo vedu, spoluúčinkuje s námi při různých příležitostech Svatoštěpánský sbor z Kouřimi s dirigentem a varhaníkem Ivanem Fialou, kterému na oplátku vypomáháme zase my.

Při mších sv. během roku obětavě zpívá pěvecké vložky Mgr. Valerie Rezníčková, kterou občas doplní Mgr. Zuzana Kovaříková a Šárka Holubová. Stálými hosty jsou hudebníci instrumentalisté - Hana Pavlasová, Tomáš Holoubek, Ing. Karel Kubelka a jiní. Při pobožnostech je samozřejmě nejdůležitější eucharistie, ale lidový zpěv i dobrá chrámová hudba je u nás jejím tradičním doplňkem.

MVDr. Jaroslav Morávek

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

V tento předvánoční čas 15. 12. 2012 k nám do Komunitního centra sv. Jiljí přijel na duchovní obnovu P. Michal Němeček, který k nám

vážil cestu a udělal si pro nás čas, za což mu srdečně děkujeme.

Bylo to přátelské popovídání s námi farníky o Bibli a o její srozumitelnosti. O věcech pro nás dost tajemných a nepoznaných. O době před a po narození Ježíše Krista. Tato doba byla mnohem skromnější, ale také krutá. Na lidi působilo zlo a mylné představy o skutečnosti stejně jako dnes. Tato přednáška měla ten význam, že jsme mohli klást P. Michalu Němečkovi otázky a dostali jsme odbornou odpověď.

Duchovní obnova byla zakončena mší svatou v kostele sv. Jiljí. Bylo to krásné zastavení v uspěchané době před Vánocemi.

Marie Kehárová

WTVÁŘENÍ BETLÉMA

Na začátku listopadu jsme byly s kamarádkou Markétou Bělinovou osloveny paní učitelkou Pazderkovou, zda bychom se nechtěly podílet na malbě panorámatu města Betléma, které má být součástí velkého betlému, který připravovala paní Houdová s dětmi a rodiči v Komunitním centru sv. Jiljí spolu s panem Vilímem - vedoucím modelářského kroužku. Nabídku jsme přijaly s nadšením, ale zároveň i s obavami, zda je splnění úkolu v našich silách. Paní učitelka nás povzbuzovala a předem věděla, že úkol, který před námi stojí, zvládneme.

A tak jsme v polovině listopadu „odstartovaly“ svou práci. Nejprve

jsme na internetu čerpaly inspiraci z obrázků mnoha betlémů a z fotografií samotného města Betléma a potom jsme začaly připravovat skici v reálné velikosti panorámatu. Přípravné skici vznikaly na výtvarném oddělení ZUŠ a samotnou malbu jsme pak realizovaly ve škole. Tam jsme měly větší prostor a časem neomezený přístup k práci – mohly jsme malovat nejen při hodinách výtvarné výchovy, ale také v rámci hodin výtvarné výchovy při ZUŠ, které jsme do Vánoc všichni tvůrčím způsobem trávili ve škole a stejně tak i ve volném čase odpoledne. Škole patří poděkování za to, že nám vyšla vstříc nejen poskytnutím zázemí, ale také financováním barev.

Začátky byly opravdu nelehké, ale překonaly jsme je. Čím více naše malba dostávala reálnou podobu Betléma, tím více nás malování bavilo a těšily jsme se na něj. Vzájemně jsme se doplňovaly, a když jedna z nás neměla sílu, druhá překypovala optimismem a naopak. Práci jsme si rozdělovaly, takže se nedá říci, že by některá z nás měla větší či menší podíl na úspěšné malbě. Přestože jsme se v některých názorech neshodly a mnohdy se i dohadovaly, Betlém se nám oběma velmi líbí. Kompletní betlém včetně krajiny a figurek, které tvořily děti se svými rodiči v Komunitním centru, potěšil určitě i ostatní, kteří ho mohli poprvé vidět na půlnoční mši v kostele sv. Aloise.

Kateřina Brandejská, 9. roč. ZŠ

ZVEME VÁS

- v neděli 3. 2. v 16:00 se uskuteční v Komunitním centru sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích přednáška Mgr. Pavla Šimka **O službě České katolické charity.**

- **Filmový klub:** Neděle 17. 2. 2013 od 17:00. Život jako smrtelná choroba přenášená pohlavní cestou

- **Na Cestě sedmi kostelů v Roce víry** poputujeme v sobotu 9. 2. do klášterního kostela Stigmatizace sv. Františka v Zásmukách. Vyjdeme ve 12:30 z Drahobudic, od 14 h v prostorách kostela zhlédneme expozici: Zachraňme dominanty a seznámíme se s pohnutou historií místa. V 15 h bude slavena mše svatá.

- v neděli 3. 3. v 16:00 se uskuteční v Komunitním centru sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích přednáška Ing. arch. Karla Kibice, Ph.D. a Mgr. Vojtěcha Vaňka, Ph.D. **Středověké kostely na Uhlířskojanovicku.**

- **Filmový klub:** Neděle 10. 3. 2013 od 17:00 Nick Vujicic – Životopis odhodlaného muže

- v neděli 17. března od 16 do 18 h přijměte pozvání do Komunitního centra sv. Jiljí na **postní duchovní obnovu s P. Janem Böhmem.**

- v sobotu 23. března od 9:00 po celý den v čestínské sokolovně proběhnou **tradiční jarní tvořivé dílny.** Můžete se těšit na tradiční řemesla a na nové zajímavé techniky.

POBOŽNOSTI KŘÍŽOVÉ CESTY V DOBĚ POSTNÍ

Uhlířské Janovice	pátek přede mší sv. - 17:00	Zásmuky	4. neděle postní - 15:00
Uhlířské Janovice	1. neděle postní - 15:00	Petrovice	5. neděle postní - 15:00
Čestín	2. neděle postní - 15:00	Sv. Jiljí	Květná neděle - 15:00
Malejovice	3. neděle postní - 15:00	Kněž	Velký pátek - 15:00

ČTVRTEČNÍ MODLITBA BREVIÁŘE V KC SV. JILJÍ

- v 8:00 h modlitba ranních chval

- v 17:00 h modlitba rodičů za své děti

Vydáno: 3. 2. 2013 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice

Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,

285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com

www.farnostjanovice.cz

IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800

P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz

P. Václav Nekočný, tel.: 321 796 177, Zásmuky

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 17. 3. 2013

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.